

TAIVALKOSKI

TAIVALVAARA

Luontoselvitys

19.8.2010 Oulu

AIRIX Ympäristö Oy
Mäkelininkatu 17 A
90100 OULU
Puhelin 010 241 4600
Telefax 010 241 4601

www.airix.fi

**Toimistot: Turku,
Tampere, Espoo ja Oulu**

AIRIX Ympäristö
FMC GROUP

SISÄLLYSLUETTELO

Alkusanat.....	1
1. Maa- ja kallioperä sekä geomorfologia.....	2
2. Vesistöt.....	2
3. Kasvillisuus.....	3
4. Eläimistö.....	5
5. Uhanalaiset ja huomionarvoiset lajit.....	6
6. Luonnon kannalta merkittävät kohteet.....	6
8. Suositukset maankäytölle.....	8
Lähteet.....	9

LIITTEET

Linnusto atlasruudulla 727:355

Luontoselvityskartta

Alkusanat

Selvitysalue sijaitsee Taivalkoskella Taivalvaaran ympäristössä. Selvitysalueen rajaus on esitetty kuvassa 1. Selvityksen on laatinut FM biologi Aija Degerman AIRIX Ympäristö Oy:stä. Maastossa käytiin 9.6.2010. Luontoselvitys painottuu kasvillisuuteen. Selvityksessä on esitetty luonnon ominaispiirteitä ja luonnon kannalta arvokkaat kohteet alueella sekä suosituksia maankäytölle. Liitteenä olevassa luontoselvityskartassa on esitetty kasvillisuustyypit yleisellä tasolla sekä rajattu luonnon kannalta arvokkaat alueet ja kohteet.

Kuva 1. Selvitysalueen sijainti.

1. Maa- ja kallioperä sekä geomorfologia

Taivalkosken alueella on runsaasti mannerjäätikön itä-länsisuuntaisiksi muovaamia harjuja ja vesistöjä. Pudasjärveltä Taivalkosken kautta Suomussalmen Hossaan kulkeva länsi-itäsuuntainen harju on Pohjois-Suomen huomattavin saumamuodostuma, joka on syntynyt kahden, liikeno-peudeltaan ja suunnaltaan erilaisen jäätikkökielekevirran väliseen saumaan. Saumamuodostuma on muodoltaan selännemäinen ja sen aines on pääasiassa soraa ja hiekkaa. Karkeinta aines on alueen itäosassa Taivalvaaran seudulla, sisältäen kivistä soraa, hiekkaista soraa ja karkeaa hiekkaa. Alueen reunaosissa ja varsinkin sen eteläpuolella vallitsevana aineksena on hienohko hiekka. Moreenia esiintyy varsinkin saumamuodostuman pohjoispuolella. Taivalvaara (278 mpy) kohoaa ympäristöstään lähes 70 metriä korkeana. Taivalvaaran muodostuman laella ja rinteillä on runsaasti kuolleen jään kuoppia. Taivalvaaran alueelle on luonteenomaista maa-aineksen suuri kerospaksuus, joka on paikoin yli 50 m.

Suurin osa Taivalkosken merkittävistä pohjavesialueista sijaitsee saumaharjuvyöhykkeessä. Alueen topografia lukuisine suppakuoppineen on edullinen pohjaveden muodostumiselle. Taivalvaaran alue on 1. luokan pohjavesialuetta. Taivalvaaran–Repovaaran pohjavesialue muodostuu suuren lajittunutta ainesta sisältävän muodostuman noin 15 km:n pituisesta osa-alueesta. Lisäksi alue saa varsinkin länsiosissaan täydennystä vesivaroihinsa ympäristöstä tulevasta valunnasta. Paikoin pohjavettä purkautuu alueen reunaosissa lähteinä. Laadultaan pohjavesi on varsin hyvää.

2. Vesistöt

Iijoki

Iijoki on yksi Pohjanmaan suurimmista joista, sen pääuoman kokonaispituus on 340 km. Suurimpia sivujokia ovat Siuruanjoki, Livojoki, Korpijoki ja Kostonjoki. Iijoen alaosa on rakennettu vesivoimantuotantoa varten ja latvajärviä säännöstellään. Lähes kaikkia Iijoen vesistöalueen jokia on perattu uiton edistämiseksi. Uittosäännön kumoamiseen liittyen valtaosa jokiuomista on kunnostettu poistamalla uittoon liittyviä patoja ja korvaamalla ne pohjapadoilla, jotka mahdollistavat virtavesieliöiden vapaan liikkumisen. Iijoen vesistöalueella ei juuri löydy kokonaan luonnontilaisia pienvesistöjä ja -vesiä, järvien kuivatukset, muut kuivatukset, perkaukset, uomien oikaisut, metsäteiden rakentaminen ja muut ihmistoimet ovat muuttaneet niiden luonnontilaa

Iijoen vesistön tila on arvioitu hyväksi. Keskiosalla vesi on varsin vähäravinteista. Happamoitumisen vastustuskykyä (puskurikykyä) kuvaavan alkaliniteetin arvot ovat tulvakausia lukuun ottamatta hyvällä tai erinomaisella tasolla. Kevättulvalla alkaliniteetti laskee tyydyttävälle tasolle. Veden pH-arvo vaihtelee yleensä välillä 6,5–7,1. Tulvakausina happamuustaso on jonkin verran alempi. Suurimmat fosforikuormitusta aiheuttavat tekijät Iijolla ovat maatalous, metsätalous ja haja-asutus.

Kostonjoki

Kostonjoki on noin 25 kilometriä pitkä Iijoen pohjoinen sivujoki, joka saa alkunsa säännöstelystä Kostonjärvestä. Kostonjoki laskee Iijokeen Taivalvaaran pohjoispuolella selvitysalueen pohjoisosassa. Kostonjoen valuma-alue on kooltaan 1990 km². Myös Kostonjoen luonnontilaa on muutettu uittoon varten, mm. perkaamalla koskia. Kostonjoki on kunnostettu vuosina 2002–2007. Kunnostuksen tavoitteena on ollut kalaston, rapujen ja simpukoiden elinmahdollisuuksien parantaminen sekä virkistyskäytön ja maiseman parantaminen. Kostonjoen vesistön tila on hyvä.

Kylmäoja

Kylmäoja saa alkunsa Kylmänperän lähteiköstä, jossa on Taivalkosken kunnan vedenottamo. Kylmänperän lähteikkö kuuluu vedenhankintaa varten tärkeään (I-luokka) Taivalvaara-Repovaaran pohjavesialueeseen. Kylmäoja on hiekka- tai sorapohjainen, paikoin sammalta kasvava matala oja. Ojan yhtymäkohdassa Iijokeen on noin 50–100 metrin pituinen vaihettumisalue, jossa maan kaltevuuden vähentyminen ja Iijoen vedenpinnan vaihtelu on leventänyt ojan uomaa. Ojan pohja on

tällä alueella lietteinen. Kylmäojan vedestä on käytettävissä yksi analyysitulokset ulkoilureitin rummun kohdalta 16.5.2001 otetusta näytteestä. Sen mukaan Kylmäojan vesi oli pH:ltaan neutraalia, kirkasta, väritöntä, erittäin vähän humusta sisältävää ja ravinteiden suhteen varsin karua (Pohjois-Pohjanmaan ympäristölupavirasto). Kylmäojaan laskee kolme ojaa, Kuulammesta ja Kylmäojan länsipuolelta Nimetönsuon lammesta sekä Hyönsuolta.

Kuva 2. Kylmäoja.

Kuulampi

Kuulammisuon reunassa on Kuulampi, joka on kooltaan 1,2 ha. Kuulammen pohjoisranta on suota, eteläranta on metsää. Lammen rantaa pitkin kulkee valaistu kuntorata ja lammen etelärannalla on mökkejä.

Selvitysalueen itäpuolella on lisäksi kaksi lampea, suorantaiset Salakkolampi ja Hirsilampi, jotka laskevat Iijokeen.

3. Kasvillisuus

Taivalkoski kuuluu havumetsävyöhykkeen pohjoisboreaaliseen vyöhykkeeseen, maisemassa vuorottelevat metsät ja suot, joiden yleisin tyyppi on räme. Suokasvillisuuden aluejaossa Taivalkoski kuuluu Pohjanmaan aapasuovyöhykkeeseen. Monet eteläiset, itäiset ja pohjoiset kasvilajit esiintyvät Taivalkosken luonnossa äärialueillaan.

Suurin osa selvitysalueesta on kasvillisuustyyppiltään kuivahkoa mäntyvaltaista kangasmetsää, jossa varvut ja sammaleet muodostavat aluskasvillisuuden. Myös kuusta esiintyy paikoin. Selvitysalueella on myös kuivaa kangasta, josta jäkälät lähes puuttuvat porojen laidunnuksen vuoksi. Selvitysalueen pohjoisosassa metsät ovat talouskäytössä. Alueella on hakkuuaukeita, taimikkoa ja nuorta kasvatusmetsää. Talouskäytöstä kertoo myös Hirsikankaan länsipuolella ja Kuulammisuon itäpuolella olevat tervahaudat. Alueen poikki kulkee valaistu kuntorata. Metsässä risteilee myös useita pienempiä polkuja. Keskiväkevän kohdalla rantaa pitkin kulkee polku, joka laskeutuu use-

asta kohtaa vesirajaan. Rannassa on pari nuotiopaikkaa. Alue on ahkerasta liikkumisesta päätellen todennäköisesti kalastajien suosiossa.

Taivalvaaralla on luonnontilaista vanhaa metsää (kuva 2). Puusto on mäntyvaltaista. Kuolleita puita ja eriaosteista lahoppua löytyy. Maisemallisesti Taivalvaara ei ole luonnontilainen. Vaaran laella kulkee tie ja alueen länsipäässä on hotelli. Taivalvaaran pohjoisrinteellä on hiihtokeskus ja laskettelurinteet. Etelärinne on luonnontilaisinta, mutta sielläkin kulkee merkittyjä polkuja. Polkujen varilla on opasteita ja taukopaikkoja. Eteläpuolella on myös moottorikelkkareitti, sähkölinja ja so-
ranottoalue ja betoniasema (kuva 3), jotka erottuvat maisemassa erityisesti vaaran laelta.

Kuva 3. Vanhaa metsää Taivalvaaralla.

Kuva 4. Betoniasema Taivalvaaran länsipäässä erottuu selvästi maisemassa.

Selvitysalue on maastonmuodoiltaan vaihteleva. Alavimmilla kohdilla esiintyy suota, joka on puustoista mäntyä kasvavaa rämettä, sekä puutonta nevaa. Kuulamminsuu on avointa lyhytkorsinevaa. Suo on myös maisemallisesti merkittävä (kuva 5). Sen ympäristössä esiintyy isovarpurämettä. Sallakosuolta Kuulamminsuolle ja edelleen lijokeen on kaivettu oja. Lammen pohjoispuolista suota ovat kuivattaneet suon keskellä ja reunalla kulkevat ojat sekä suon eteläosan ylittävän kuntoreitin molemmin puolin kulkevat ojat. Hirsilampeen laskevan ojan itäpuolella suo on luonnontilaisempaa. Kylmäperän lähteikkö joka on Natura2000-alue, on lähdesuota. Suo on luonnontilainen (kuva 6). Lähteiköltä laskee Kylmäoja lijokeen. Ijokeen rannalla Hirsikankaan luoteispuolella on jyrkästi jokeen päin laskeutuvan rinteiden alaosassa sekä rantavyöhykkeessä pohjavesivaikutteista suota.

Kuva 5. Kuulaminsuon laitaa.

Kuva 6. Kylmäperän lähteikkö.

Koivuvaltaista metsää esiintyy kapeana vyöhykkeenä lijoen rannalla. Rannassa kasvaa kiilto- ja pohjanpajua. Aluskasvillisuus on kastikkavaltaista. Tulvaniittyä on kapeana vyönä lijoen rannassa. Huomionarvoisina lajeina Keskiväkevän kohdalla matalakasvuisella niityllä kasvaa vilukkoa ja sini-yökönlehteä. Muualla rantakasvillisuus on korkeampaa kastikka- ja pajuvaltaista. Turvakonalusen kohdalla saaret ovat tulvaniittyä ja -pensaikkoa. Saaria on aiemmin niitetty ja laidunnettu.

4. Eläimistö

Linnut

Lintuatlaksen mukaan ruutu Taivalkosken keskusta-alueella on selvitysasteeltaan erinomainen. Lajeja on havaittu ruudulla havaittu yhteensä 138, joista varmoja pesijöitä on 70 lajia, todennäköisiä 7 ja mahdollisia 51. Yleisimpiä lajeja atlasruudulla ovat pajulintu, kuukkeli, peippo, västäräkki, laulujoutsen, sinitiainen, ja varis. Atlaskartoituksen lajit on esitetty liitteessä 1. Keskustan alueella linnustoa on seurattu kirkonkylän talvilintulaskentareitillä vuodesta 2001 syksyisin, talvisin ja keväisin. Yleisimpiä reitillä havaittuja lajeja ovat olleet varpunen, talitiainen, harakka, hömötiainen ja sinitiainen.

Kalat

lijoessa esiintyviä kalalajeja ovat hauki, ahven, kuha, kiiski, särki, seipi, säyne, muikku, muttu, salakka, lahna, made, kivisimppu, kivenuoliainen, kolmipiikki, kymmenpiikki, ruutana, pikkunahkiainen ja kirjolohi. Harjus on joessa yleinen ja sen kanta on hyvä. Lijoen alaosalla sijaitsevat voimalaitospadot estävät kaikkien kalojen vaelluksen merialueelta koko vesistöalueelle. Vaellustaimenien kantoja ylläpidetään istutuksin. Harvinaistuneen purotaimenen esiintyminen on painottunut paikallisina kantoina yläjuoksun kirkasvetisiin latvapuroihin, mutta sitä tavataan myös lijoen pääuomassa. Joen alkuperäistä lohikantaa ylläpidetään yksinomaan kalanviljelylaitoksen emokalaviljelyllä geneettisen monimuotoisuuden säilyttämiseksi. Lisäksi jokeen istutetaan taimenen ja siian vaelluspoikasia vesivoimatalouden velvoiteistutuksina. Lisäksi Raasakan voimalaitospadon yläpuolelle nostetaan vuosittain 60 000 nahkiaista lisääntymisalueilleen. Lijoen 1980-luvulla rapuruttoon tuhoutunutta rapukantaa on elvytetty istutuksin. Kostonjoki on erityisesti perhokalastajien suosima. Joesta saa muun muassa taimenta, haukea ja harjusta. Kalastajien mukaan.

Nisäkkäät

Taivalkosken eläimistö koostuu pohjoisen ja itäisen havumetsävyöhykkeen tyypillisistä lajeista. Esimerkiksi poroja, hirviä ja jäniksiä on runsaasti, suurpedoista karhu löytyy Taivalkosken metsistä. Uudehkoja lajeja ovat supikoira, minkki ja siili, satunnaisesti voi tavata myös metsäkauriin tai majavan.

5. Uhanalaiset ja huomionarvoiset lajit

ELY-keskuksen Hertta-tietokannan mukaan (7.5.2010) Kuulammen eteläpuolella on uhanalaisen vaarantuneeksi luokitellun pursukääpä (*Amylocystis lapponica*) esiintymä. Kylmäojan varresta on havainto silmälläpidettävästä härmähuhmarjäkälestä (*Sclerophora coniophaea*).

Metsähallituksen kääpäinventoinnissa vuonna 2001 Kylmäojan alueelta on löydetty uhanalainen, vaarantuneeksi luokiteltu pohjanrypykkä (*Phlebia centrifuga*) (Pohjois-Pohjanmaan ympäristölupavirasto).

Maastokäynnillä ei havaittu uhanalaisia tai silmälläpidettäviä lajeja.

6. Luonnon kannalta merkittävät kohteet

Taivalvaaran pohjoispuolella on **Natura 2000 -alue Kylmäperän lähteikkö** (FI1105404). Alue on kooltaan 3 ha ja se on yksi edustavimmista ja kookkaimmista lähteiköistä laajalla alueella. Lähde on runsasravinteinen ja sen veden tuotto on erityisen runsas. Luontodirektiivin luontotyypeistä lähteet ja lähdesuot muodostavat 40 % alueesta. Kylmäperän lähteikkö on soidensuojeluohjelman kohde.

Ympäristökeskus on lausunnossaan (Lupapäätös Nro 48/05/2 Dnro Psy-2005-y-70) todennut, että **Kylmäoja** on luonnontilainen uoma ja sisältyy sellaisena **vesilain 1 luvun 17a §:n tarkoitamiin suojeltaviin kohteisiin**. Lausunnossa sanotaan, että ”asiakirjoista saatavan selvityksen mukaan luonnontilaisen uoman varrella oleva kasvillisuus on luonnon monimuotoisuuden kannalta edustavaa. Kylmäperän lähteikkö luonnontilaisine uomineen (Kylmäoja) ja edustavine puronvarsimetsineen muodostaa luonnon monimuotoisuuden kannalta merkittävän kokonaisuuden. Luontodirektiivin luontotyypeihin sisältyy luontotyyppi ”pikkujoet ja purot” (3260). Kylmäoja täyttää kyseisen luontotyypin ominaisuudet ja on edustava esimerkki sellaisesta. Kylmäoja ei kuitenkaan sisälly Suomen Natura 2000 -suojeluverkostoehdotukseen, vaikka se ominaisuuksiensa puolesta hyvin soveltuisi myös Natura-kohteeksi, etenkin kun Kylmäperän lähteikkö sisältyy Natura 2000 -suojeluverkostoon”. Ed. mainittuun lausuntoon liittyen Metsähallitus on katsonut, että puro on uomaltaan ja lähiympäristöltään luonnontilainen ja siten **metsälaissa tarkoitettu erityisen tärkeä elinympä-**

ristö. Kylmäojan varressa on uusi aivan puron rantaan rakennettu halli, jolle johtaa tie Taivalvaaralta. Halli näkyy selvästi maisemassa rinteiltä ja Kylmäojan ojan suulla ylittävältä sillalta. Rakentaminen on heikentänyt Kylmäojan rannan luonnontilaa tällä kohdalla (kuva 7).

Kuva 7. Näkymä Kylmäojan suulta sillalta länteen.

Taivalvaara on vanhojen metsien inventoinnissa todettu arvokkaaksi metsäksi. Metsähallituksen alue-ekologisessa suunnitelmassa noin puolet metsäkuvioista on suojeltu aarniokoodilla. Metsästä on löytynyt Luonto-Liiton inventoinneissa useita vaateliaita ja valtakunnallisesti uhanalaisia vanhan metsän sienilajeja. Tärkein suojeluperuste Taivalvaaralle on **laaja yhtenäinen, luonnontilaisen kaltainen metsä**, joka liittyy saumatta lähes kahden kilometrin leveydeltä Metsäkylän Natura-alueeseen (SLL lausunto maakuntakaava).

Perinnebiotooppikohde *Turvakonaluksen tulvaniittysaaret* on Pohjois-Pohjanmaan perinnemaisemat -raportin (Vaino ja Kekäläinen 1997) mukaan maakunnallisesti arvokas kohde. Maisema on avoin (kuva 8). Saaret ovat kasvillisuudeltaan niittyä ja tulvaniittyä, jota luonnehtivat viilto- ja pullosara sekä kastikat ja suurruohot. Saaret ovat olleet 1950-luvulle asti niittokäytössä, sen jälkeen saarilla on ajoittain ollut lammaslaidunnusta. Kunnostustoimenpiteinä kohteelle raportissa esitetään pajukon raivausta erityisesti itäisillä saarilla, sekä niittoa ja laidunnusta. Perinnemaisemakohteen rajaus on esitetty liitekartassa.

Kuva 8. Näkymä jokirannasta Turvakonalukselle päin. Taustalla lintutorni.

Muita luonnon kannalta merkittäviä suunnittelussa huomioon otettavia kohteita selvitysalueella ovat **luonnontilaiset suot**, joita on lijoen rannalla sekä rinteessä Hirsikankaalla. Kuulamminsuu on osittain luonnontilainen.

8. Suositukset maankäytölle

Kylmäperän lähteikkö, Kylmäoja, Taivalvaaran vanhat metsät, Turvakonaluksen niittysaaret, uhanalaisten lajien esiintymät, sekä luonnontilaiset suot tulee ottaa suunnittelussa huomioon. Parhaiten rakentamiseen soveltuvat luonnon kannalta muuttuneet alueet Taivalvaaran hiihtokeskuksen puolella ja Hirsilammen itäpuolella jossa jo on asutusta.

Taivalvaaran laella aluskasvillisuus on kulunut paikoin paljaaksi talleamisen seurauksena. Taivalvaaran pohjoispuolella kulkee valaistu kuntoreitti sekä useita pienempiä polkuja. Kulku on ohjautunut poluille eikä kasvillisuus ole kulunut. Keskiväkevän kohdalla on nuotiopaikkoja rannassa, joten koski on varmaankin kalastuksen kannalta merkittävä.

Turvakonaluksen niittysaarille esitetään Pohjois-Pohjanmaan perinnemaisemat -raportissa kunnostustoimenpiteinä pensaikonraivausta, niittoa ja laidunnusta. Veden ja jäiden vaikutus pitää saaret avoimina, mutta keskiosistaan saaret ovat jo pensoittuneet.

Selvitysalueelta löytyneet uhanalaiset käävät ovat vanhojen metsien lajeja ja siksi harvinaistuneet. Lahopuu lisää eliöstön monimuotoisuutta alueella, joten vanhan puuston alueita on syytä säästää.

Luonnon kannalta merkittävät alueet ja kohteet on esitetty luontoselvityskartalla.

Lähteet

- Meriluoto, M. & Soininen, T. 1998: Metsäluonnon erityisen arvokkaat elinympäristöt. Kustannus-osakeyhtiö Metsälehti.
- Vainio, M. & Kekäläinen, H. 1997. Pohjois-Pohjanmaan perinnemaisemat. Pohjois-Pohjanmaan ympäristökeskus, Oulu.

Internet-viitteet:

Johansson, Peter, Kujansuu, Raimo ja Mäkinen Kalevi. Sora- ja hiekka- ja hietakerrostumat
http://arkisto.gtk.fi/ej/ej46/ej46_pages_51_76.pdf Luettu 19.5.2010

<http://www.ymparisto.fi/download.asp?contentid=45875&lan=FI>

Hirvonen, Kalevi. Taivalkosken linnusto -internet -sivusto
<http://edu.taivalkoski.fi/tk-koulut/lukio/linnusto/> luettu 17.5.2010

Kauppinen, Jorma. Pohjois-Pohjanmaan ympäristökeskus. Puun uittoa varten peratun joen kunnostaminen – esimerkkikohteena Kostonjoki Taivalkoskella
<http://www.ecrr.org/pdf/kauppinen.pdf> luettu 19.5.2010

Kostonjoki, kalastus ja kalapaikat
<http://www.kalasaalis.com/vesistot/Kostonjoki/398> luettu 19.5.2010

Luonnontieteellinen keskusmuseo, Helsingin yliopisto. Suomen Lintuatlas, kartoitustilanne 2006–2010, ruutu 727:355
<http://www.lintuatlas.fi/result.php?year1=2006&year2=2010&showall=true&gri=727:355> luettu 19.5.2010

Pohjois-Pohjanmaan ELY. Oulujoen - Iijoen vesienhoitoalueen toimenpideohjelma 2010–2015. Osa 4 Vesienhoitoalueen pohjoiset vesistöt
<http://www.ymparisto.fi/download.asp?contentid=111514&lan=fi> luettu 17.5.2010

Pohjois-Suomen ympäristölupavirasto. Lupapäätös Nro 48/05/2 Dnro Psy-2005-y-70 Veden johtaminen Kylmäojasta ja kalojen säilytysaltaan rakentaminen, Taivalkoski.
<http://www.ymparisto.fi/download.asp?contentid=40856&lan=FI> luettu 17.5.2010

LIITE 1 Linnusto

Atlaskartoituksen ruudulla 727:355 (Taivalkosken keskustan ympäristö) tavatut lajit

Pajulintu	<i>Phylloscopus trochilus</i>	Lapintiira	<i>Sterna paradisaea</i>
Kuukkeli	<i>Perisoreus infaustus</i>	Sepelkyyhky	<i>Columba palumbus</i>
Peippo	<i>Fringilla coelebs</i>	Viiropöllö	<i>Strix uralensis</i>
Västäräkki	<i>Motacilla alba</i>	Niittykirvinen	<i>Anthus pratensis</i>
Laulujoutsen	<i>Cygnus cygnus</i>	Tilhi	<i>Bombycilla garrulus</i>
Siniitiainen	<i>Parus caeruleus</i>	Ruokokerttunen	<i>Acrocephalus schoenobaenus</i>
Varis	<i>Corvus corone cornix</i>	Viitakerttunen	<i>Acrocephalus dumetorum</i>
Haarapääsky	<i>Hirundo rustica</i>	Pensaskerttu	<i>Sylvia communis</i>
Leppälintu	<i>Phoenicurus phoenicurus</i>	Hippiäinen	<i>Regulus regulus</i>
Harakka	<i>Pica pica</i>	Pikkukäpylintu	<i>Loxia curvirostra</i>
Vihervarpunen	<i>Carduelis spinus</i>	Punatulkku	<i>Pyrrhula pyrrhula</i>
Pikkutylli	<i>Charadrius dubius</i>	Pohjansirkku	<i>Emberiza rustica</i>
Räystäspääsky	<i>Delichon urbicum</i>	Pikku-uikku	<i>Tachybaptus ruficollis</i>
Punarinta	<i>Eritacus rubecula</i>	Mustakurkku-uikku	<i>Podiceps auritus</i>
Punakylkirastas	<i>Turdus iliacus</i>	Harmaasorsa	<i>Anas strepera</i>
Varpunen	<i>Passer domesticus</i>	Isokoskelo	<i>Mergus merganser</i>
Kivitäsku	<i>Oenanthe oenanthe</i>	Tuulihaukka	<i>Falco tinnunculus</i>
Harmaasieppo	<i>Muscicapa striata</i>	Nuolihaukka	<i>Falco subbuteo</i>
Kirjosieppo	<i>Ficedula hypoleuca</i>	Kurki	<i>Grus grus</i>
Hömötiainen	<i>Parus montanus</i>	Valkoviklo	<i>Tringa nebularia</i>
Talitiainen	<i>Parus major</i>	Rantasipi	<i>Actitis hypoleucos</i>
Korppi	<i>Corvus corax</i>	Harmaalokki	<i>Larus argentatus</i>
Tukkasotka	<i>Aythya fuligula</i>	Tervapääsky	<i>Apus apus</i>
Teeri	<i>Lyrurus tetrix</i>	Pikkutikka	<i>Dendrocopos minor</i>
Palokärki	<i>Dryocopus martius</i>	Rautiainen	<i>Prunella modularis</i>
Mustarastas	<i>Turdus merula</i>	Hernekerttu	<i>Sylvia curruca</i>
Räkättirastas	<i>Turdus pilaris</i>	Pyrstötiainen	<i>Aegithalos caudatus</i>
Järripeippo	<i>Fringilla montifringilla</i>	Naakka	<i>Corvus monedula</i>
Punavarpunen	<i>Carpodacus erythrinus</i>	Isokäpylintu	<i>Loxia pytyopsittacus</i>
Haapana	<i>Anas penelope</i>	Nokkavarpunen	<i>Coccothraustes coccothraustes</i>
Pyy	<i>Tetrastes bonasia</i>	Silkkuiukku	<i>Podiceps cristatus</i>
Lehtokurppa	<i>Scolopax rusticola</i>	Metsähanhi	<i>Anser fabalis</i>
Kalalokki	<i>Larus canus</i>	Merihanhi	<i>Anser anser</i>
Kesykyyhky	<i>Columba livia</i>	Tiibetinhanhi	<i>Anser indicus</i>
Käki	<i>Cuculus canorus</i>	Jouhisorsa	<i>Anas acuta</i>
Käpytikka	<i>Dendrocopos major</i>	Punasotka	<i>Aythya ferina</i>
Törmäpääsky	<i>Riparia riparia</i>	Alli	<i>Clangula hyemalis</i>
Kulorastas	<i>Turdus viscivorus</i>	Mustalintu	<i>Melanitta nigra</i>
Lehtokerttu	<i>Sylvia borin</i>	Tukkakoskelo	<i>Mergus serrator</i>
Vihepeippo	<i>Carduelis chloris</i>	Kanahaukka	<i>Accipiter gentilis</i>
Pajusirkku	<i>Emberiza schoeniclus</i>	Hiihahaukka	<i>Buteo buteo</i>
Kuovi	<i>Numenius arquata</i>	Piekana	<i>Buteo lagopus</i>
Kalatiira	<i>Sterna hirundo</i>	Sääksi	<i>Pandion haliaetus</i>
Metsäkirvinen	<i>Anthus trivialis</i>	Riekko	<i>Lagopus lagopus</i>
Laulurastas	<i>Turdus philomelos</i>	Töyhtöhyppä	<i>Vanellus vanellus</i>
Puukiiپیچ	<i>Certhia familiaris</i>	Jänkäkurppa	<i>Lymnocyptes minimus</i>
Keltasirkku	<i>Emberiza citrinella</i>	Metsäviklo	<i>Tringa ochropus</i>
Tavi	<i>Anas crecca</i>	Tunturikiuhu	<i>Stercorarius longicaudus</i>
Sinisorsa	<i>Anas platyrhynchos</i>	Pikkulokki	<i>Larus minutus</i>
Telkkä	<i>Bucephala clangula</i>	Suopöllö	<i>Asio flammeus</i>
Uivelo	<i>Mergellus albellus</i>	Harmaapäätikka	<i>Picus canus</i>
Varpushaukka	<i>Accipiter nisus</i>	Pohjantikka	<i>Picoides tridactylus</i>
Kapustarinta	<i>Pluvialis apricaria</i>	Tunturikiuru	<i>Eremophila alpestris</i>
Taivaanvuohi	<i>Gallinago gallinago</i>	Koskikara	<i>Cinclus cinclus</i>
Naurulokki	<i>Larus ridibundus</i>	Satakieli	<i>Luscinia luscinia</i>
Varpuspöllö	<i>Glaucidium passerinum</i>	Mustaleppälintu	<i>Phoenicurus ochruros</i>
Keltävästäräkki	<i>Motacilla flava</i>	Mustapääkerttu	<i>Sylvia atricapilla</i>
Peukaloinen	<i>Troglodytes troglodytes</i>	Sirittäjä	<i>Phylloscopus sibilatrix</i>
Pensastasku	<i>Saxicola rubetra</i>	Tiltalti	<i>Phylloscopus collybita</i>
Töyhtötiainen	<i>Parus cristatus</i>	Kuusitiainen	<i>Parus ater</i>
Kottarainen	<i>Sturnus vulgaris</i>	Isolepinkäinen	<i>Lanius excubitor</i>
Kuikka	<i>Gavia arctica</i>	Närhi	<i>Garrulus glandarius</i>
Ampuhaukka	<i>Falco columbarius</i>	Pikkuvarpunen	<i>Passer montanus</i>
Metso	<i>Tetrao urogallus</i>	Urpainen	<i>Carduelis flammea</i>
Tylli	<i>Charadrius hiaticula</i>	Tundraurpiainen	<i>Carduelis homemanni</i>
Pikkukuovi	<i>Numenius phaeopus</i>	Pulmunen	<i>Plectrophenax nivalis</i>
Mustaviklo	<i>Tringa erythropus</i>	Lyhytnokkahanhi	<i>Anser brachyrhynchus</i>
Liro	<i>Tringa glareola</i>	Merimetso	<i>Phalacrocorax carbo</i>
Selkälokki	<i>Larus fuscus</i>	Mongoliankirvinen	<i>Anthus godlewskii</i>